

томъ ѿвѣденіи вѣвшъ, соплетѣтса въ житѣйскихъ пе-
чалехъ. Но чтѣ оўбо творитъ вѣхъ, иже дѣти ѿста-
влѣти къ немъ приходитьи повелѣвкій, глаголетъ и здѣ
ѿтрова ѿтцъ, аще и не глаголкі ио венчмі: ѿстѣни
дѣта прїйти ко мнѣ и не браннѣ ємъ, таковыихъ во-
ѣстъ цѣтво небесное. Томъ бо ѵдѣци пѣтѣмъ смій
оўсѣкнъ ѿтрова, и аѣи крѣткима длани смѣрть тогѡ
воспрѣлѣтъ. Сїа оўбо ѿтѣцъ ѿтрова іакѡ вѣдѣ, недо-
8мѣвашесѧ чтѣ сотворити: ѿваче возврацѧ къ препо-
дѣбномъ со стыдѣніемъ кѣпнш и сѣтованіемъ, повѣдаєтъ
їаже на пѣти прилагашасѧ. Онъ же ємъ погреѣстъ тогѡ
повелѣ, и во своѧ ѿбити, єже и сотвори. Прославивъ оў-
бо преподѣбныи вѣга довѣлиш ѿ сѣмъ, вѣше прѣче везж
печали. Прѣбѣстъ же тѣ въ той пецирѣ дванадесать
лѣтъ, ни єдинагѡ покода тѣлеснагѡ имѣла, но трады
къ традомъ, и болѣзни къ болѣзнямъ прилагала. Сїа
же дїаволъ зря непрестающе всѣчески тогѡ ѿскорблѧ:
ѹвогда оўбѡ оўнѣніемъ, ѹвогда же лѣностю, єсть же
егда и страхованими многажды, таکожде и привидѣні-
ми. Но адамантъ душѣю Іѡанну, никакоже іатъ бы-
ваше тогѡ кознми. ѿвѣдоша ма поѣ, іакѡ пчѣлы
сotъ, и разгорѣшасѧ іакѡ ѹгнь въ тѣрнинѣ, и именемъ
г҃днимъ противлѧхса имъ. Днѣмъ оўбо довѣлиш прѣ-
шѣдшымъ, поемлетъ вселвѣкавый съ собою вѣсивъ полькъ
во ѹбрѣзѣ разбойниквъ, и сѣровѣ на стаго нападшѣ,
вѣша егѡ немилостивиши, и рѣюще и влекѣщѣ, ѿгнаша
егѡ ѿ мѣста ѹнагѡ, запретивше не ктомъ смѣлти прї-
ближитисѧ тѣ. Онъ же и въ сѣмъ своею вѣки гласъ
повиннѣасѧ, велѣщемъ „аще гонатъ вѣ ѿ града сегѡ,

вѣгайте